

М. Иванчо, кога употреби ты по голѣмъ силѣ? когато хвърли оттатакъ трапъ-тъ голѣмая-тъ камъкъ или малко-то камъче?

И. Когато хвърлихъ голѣмая-тъ камъкъ; ако бѣхъ употребилъ толкавъ силѣ, когато хвърлихъ камъче-то, тога то щѣше да отиде толкова на далечъ, щото да го не видѣхъ вече.

М. Не толкова далечъ, Иванчо: но щѣше да отиде много по далечъ отъ колкото отиде. Употреби ли ты силѣ, когато турна рѣжъ-тъ си на главѣ-тъ си?

И. Струва ми ся, че употребихъ малко нѣщо, защото усѣтихъ малко нѣщо както усѣтихъ, като хвърлихъ камъкъ-тъ и камъче-то.

М. Можешъ ли да ми кажешъ, сыне мой, други нѣща, които имашъ силѣ да правишь?

И. Имамъ силѣ да ходѣхъ, да тичамъ, да скачамъ, да отварямъ очи-тъ си и да ги затварямъ; да говорѣхъ, да гледамъ вещи, и да ги зимамъ въ рѣцѣ-тъ си, и да правѣхъ вещи съ тѣхъ.

М. Ако ти вържахъ нозѣ-тъ съ вървь, щѣше ли да имашъ силѣ да тичашъ?

И. Не, мамо: но щѣхъ да имамъ силѣ да извадѣхъ ножче-то си изъ джепъ-тъ си, та да отсѣжъ вървь-тъ, и да бѣгамъ.

М. Кажи че ти заповѣдахъ да не ѣжъ отсѣчешъ, и тя оставихъ самичкѣ у дома, тогава щѣше ли да имашъ силѣ да отсѣчешъ вървь-тъ и да бѣгашъ?

И. Наистинѣ, мамо: щѣхъ да имамъ силѣ